

PRYČ Z TOHO DOMU VII.

Půjdu pěšky, pomalu. Nenápadně prosmýknu se kolem času, který tady všemu velí, zpocená čela větrem sprchuje.

Jsem ze hry? Ne tak zcela. Po nekonečné chůzi nachystá mi klášter svaté Alžběty rozpitý ve tmě, potvrdí půlnoc zvonem věží.

Čeká takhle, čas: ležérně opřený o vysokou zeď, založené ruce, bohorovný úsměv a pohled směrem, odkud se přicházívá.

Kdo kolem projel, viděl nás tu stát. Kdo takto kolem spěšně projel, zapřažený láskou či měšcem, však víc nevnímal:

že kdosi nad střechami, spatřiv velkolepou šachovnici uliček Nového Města s rozehranou partií, v letu táhl a vzal pěšce.